

זמן תפס"ן

זמן תפס"ן מכוון למקצב הזמן של הנוער,
ומהווה במה לאפשרות הופעתו של שיח חדש
שז'אק לאקאן כינה "הכאב של הנוער"

גיליון 48 | גיליון משמח | ינואר 2022

2	רות בנג'ו	דבר המערכת:
3	ניקול לימאנס, תום אוקונב	תגובות בין בני נוער מתוך גיליון 46
4	יאנה אברהמיאן	בדרך למפגש בתפסן
5	יאנה אברהמיאן	המפגש בתפסן
5	רומי אטיאס	על חווית תפסן
6	מריה שוקלין	הטיול לתערוכה
7	אליס צרב	יצור משונה האדם, יצור נפלא האדם
8-9	גבריאל דהאן	דברים מפי גבריאל דהאן לרגל פתיחת התערוכה של האמנית סיגלית לנדאו וההוצאה לאור של מחברת 02 # בהוצאת מחברות תפס"ן
10-13	ניקול לימאנס	קנאתה של אחות פרק רביעי

זמן תפס"ן הוא כתב העת של עמותת תפס"ן: תחנה פסיכואנליטית לנוער
עורכים: רות בנג'ו, מוניב סבית

מערכת: (בני נוער) מישיל גובראן גנאדרי, אלמה קוגון כהן, איתי עשהאל

דבר המערכת

רות בנגיו

יש משהו משמח ומרגש כל פעם שאנו מוציאים לאור גיליון חדש, כמו בשמחת ההתחדשות, דומה כי כל גיליון הוא הראשון שיוצא, עם אותה התרגשות וציפייה לקריאה חדשה אבל יותר מכל, זהו החידוש מן הדברים שאנו מקבלים המהווים את ההשראה לכתיבה מתחדשת. לגיליון זה נתנו את השם *גיליון משמח* מכמה סיבות, ראשית, אנו חוגגים שנה להמשך ההוצאה של גיליון זמן תפס"ן עם מערכת צעירה ופעילה, אנו גם פותחים שנה אזרחית חדשה, שנת 2022 שאין זה דבר של מה בכך לחשוב על שנת 2022, שכן ממרחק שנותי הצעירות, שנות ה-80 לערך, זכורות לי המחשבות על השנים הבאות, מה יהיה כשנגיע לשנות ה-90 או לשנות 2000, מה יהיה שם בשנים האלו? המרחק של השנים נראה היה אז כמרחק שנות אור, כזמן של מדע בדיוני, לא מציאותי, שלא ניתן לחשוב עליו והנה אנו חוצים את שנות "המדע הבדיוני" עם גיליון בו בני נוער כותבים, מתכתבים, נפגשים, מדברים, הולכים לדואר כדי לשלח מכתבים, מלחינים את הכאב או את השמחה עם תווים מתנגנים, מציירים את מה שקוראים ואף יצא לי לפגוש בפרקטיקה שלי תלמידים מהחטיבה אשר עדיין מעוניינים לכתוב עבודות בכתב יד ולא במחשב. זהו גיליון משמח גם משום שהוא תוצר של מפגש שהתקיים בהשקה של מחברת # 2 בהוצאת מחברות תפס"ן אשר אירע בגלריה חזי כהן, בפתיחת התערוכה "הלב והמעייין" של סיגלית לנדאו. מפגש זה השאיר אחריו עקבות ויצר מפגש נוסף בתפס"ן עם הנערים שהגיעו לאירוע ההשקה, חלקם כתבו במחברת וחלקם כותבים בזמן תפס"ן. היה זה מפגש עם האמנית סיגלית לנדאו, עם הפסלים שהוצבו בגלריה, עם דבריו של יובל פרלמן, עם דבריה של אפרת קפלן, ועם דבריו של גבריאל דהאן. תוכלו לקרוא כאן הדים ועדות מן המפגש דרך דבריה של יאנה אברהמיאן, ודרך ביקורה של מריה שוקלין בתערוכה בעקבות דבריה של יאנה אברהמיאן. מרתק הוא לראות ולקרוא את ההתכתבות בין דבריהם של בני הנוער לדבריו של גבריאל דהאן בהשקה, מצאתי כי הנערים הצליחו לראות את הקונסיסטנטיות שבפסלים למרות היותם "פסלים" אשר חוללו את הכתיבה, את הדיבור כפי שכותב גבריאל דהאן, לכן החלטתי

להביא את דבריו מההשקה בגיליון זה. ואולי גם כי יצור נפלא האדם כפי שכתבה אליס צרב. המסלול שעושות הנערות מריה שוקלין ויאנה אברהמיאן כדי להגיע לתפס"ן או לתערוכה הכרוך בתשוקה שלהן להגיע למקום, והדברים שכותב תום אוקונב לאחר המפגש בתפס"ן יכולים אם כן רק לשמח אותנו. ולבסוף הצבנו את הפרק הרביעי של הסיפור בהמשכים של ניקול לימאנס אשר גם לו הדים ועדים כי עוד נדבר/נפגש על כך.

La rencontre, Gustave Courbet, 1854

תגובות בין בני נוער מגיליון 46 ומהמפגש בתפס"ן ב-8 בדצמבר 2021

ניקול לימאנס על התגובות

קודם כל אני רוצה להודות לכם שהגבתם על הסיפור שלי.
אז קודם כל אני מסכימה מאוד עם יעל בנג'ו ועם מישל גובראן גנאדרי
על אמירותיהם לגבי הקנאה.

ובתגובה לתגובתה של אלמה קוגון כהן ;
היי אלמה, הכל מעולה, מה איתך?
אני ממש שמחה שאהבת את הסיפור ומקווה שתהני גם מהחלק האחרון ואיזה כיף לדעת שאת
מחכה לו ♡ הדעה שלך על הסיפור שלי ממש שימחה וריגשה אותי ואני מקווה שהחלק האחרון
יעניין אותך באותה מידה של החלקים שלפניו .

מכתב מתום אוקונב בתגובה למפגש בתפסן

וואו! אין לי מילים לתאר את הערב של אתמול: בחוץ יורד גשם ואנחנו יושבים במעגל, שותים תה
חם ומשתפים סיפורים מחיינו וקוראים את מה שכתבנו. היה מעניין מאוד לפגוש אנשים חדשים
כמו אסף, לדבר איתם, ולהקשיב להם. חשבתי סוג פגישות הזה מת עוד בשנות ה 80 אך טעיתי
ובגדול. רציתי להגיד לך תודה רבה על ההזמנה לאירוע המופלא הזה!

בדרך למפגש בתפסן

יאנה אברהמיאן

הכל התחיל מזה שהמורה של שפה עברית בבית ספר שלנו הזמינה אותי לפגישה של זמן תפס"ן, במקום שנקרא תפס"ן, ברחוב אנגל 6 בתל אביב. אני הייתי מאוד שמחה והסכמתי להגיע. הגיע היום של הפגישה ובבוקר ירד גשם, במהלך היום המזג האוויר היה די טוב. לכן אני ואמא שלי החלטנו לצאת לטייל קצת לפני שאלך לפגישה, ומה אתם חושבים? אחרי כמה זמן התחיל גשם די חזק, ואני בלי מעיל ובלי מטרייה. אז אני ואמא שלי מצאנו תרוץ לעצמנו והחלטנו ללכת לקניון לעשות שופינג. אחרי שיצאנו מהקניון הגשם היה פי חמש יותר חזק והיה ממש קר, למעשה הייתה סופה. התחלנו ללכת לתחנת אוטובוס, הרוח הייתה עד כדי כך חזקה שהעיפה אותנו מצד אל צד והעיפה לנו את המטרייה, הגשם היה כמו חול שנכנס לעיניים. התחבאנו בתחנת האוטובוס כהגנה מהרוח החזקה ומהר הבנו שלחכות לאוטובוס ולהגיע למקום תפסן באוטובוס זה מקרה אבוד! התחלנו לעצור מונית אבל שום מונית לא עצרה. סוף סוף מונית אחת עצרה אך

עד שהגענו אליה בריצה מישהו אחר הגיע לפנינו. ברגע זה כבר התעצבנתי ואמרתי לאמא שפשוט נעזוב את זה ונלך הביתה כי התעייפתי מלחכות! אבל בסוף אמרתי לעצמי: *"יחזיק לזה חודש, את לא מוותרת ועומדת בשקט במקום שלך!"* בסוף עצרה לנו המונית השביעית ואנחנו רטובות לגמרי, עליזות ושמחות, מתות מצחוק, עולות לאוטו ונוסעות לפגישה.

כל זה היה רק כדי להגיע לפגישה בתפס"ן אשר המורה שלי הזמינה אותי ושחיכנו לה חודש שלם. אני מאוד שמחה שלא ותרתי והגעתי לפגישה הזאת.

צילום: גבריאל דהאן

המפגש בתפסון

יאנה אברהמיאן

יום אחד המורה שלי שהזכרתי מקודם ששמה רות בנג'וי, הזמינה אותי ועוד כמה ילדים מבית הספר שלי לתערוכה של סיגלית לנדאו לרגל השקה של הספר "כליניכא בימי קורונה" בו כתבו גם בני נוער מכל מיני מקומות וגם מבית ספרנו. כשהגעתי לשם התחלתי להסתובב בגלריה ומאוד התלהבתי מכל העבודות האלה. הם מאוד הרשימו אותי. היו עוד אנשים אשר דיברו ומאוד סיקרנו אותי ונתנו לי רעיונות למחשבה וכתובה לכן כשהסתיים האירוע הרגשתי שאני מאוד רוצה להיפגש איתם שוב. שאלתי את המורה שלי אם זה יהיה אפשרי לעשות פגישה והיא הסכימה ואמרה שהיא תבדוק. ויום אחד היא אמרה לי שהפגישה תתקיים וזה שימח אותי מאוד. כשהגעתי לפגישה היו האנשים שראיתי בתערוכה ובנוסף הכרתי עוד אנשים ממש נחמדים ומעניינים. אנחנו דיברנו, צחקנו, הקשבנו אחד לשני והבנו עוד רעיונות מעניינים למחשבה, לדיבור ולכתובה. זה היה פשוט מהמם. גם הייתה ילדה בשם מרים, שניגנה על פסנתר וכאשר היא התחילה לנגן אני סגרתי את העניינים והקשבתי לה כי מה שהיא ניגנה היה פשוט מרשים. בתוך הנגינה היו חיים, כאב, אכזבה, אבל גם שימחה באותו הזמן. בסוף הפגישה דיברתי עם סיגלית לנדאו כי היו לי הרבה שאלות אליה שסיקרנו אותי במשך הרבה זמן. זאת הייתה הפגישה הכי מעניינת ומדהימה בחיים שלי. ואני מאוד שמחה אם שוב נעשה פגישה כזאת.

על חווית תפסון

רומי אטיאס

היה לי מאוד מהנה ונחמד לבוא ולהקשיב לכל מה שהיה לכל אחד להגיד על נושאים שונים. גם אם לא השתתפתי הרבה, כן הייתה לי את האפשרות לדבר על משהו חדש שגיליתי בתחום האמנות ולהסביר קצת על טכניקה חדשה שממש תפסה את תשומת ליבי והיה לי כיף לשתף את זה עם אנשים

שחלקם בסופו של דבר זרים לי. יצא לי גם לגלות יותר בני נוער שלומדים איתי בבית הספר, ילדים שאני פוגשת כמעט כל יום ושלא ידעתי בכלל שהם כותבים סיפורים או אפילו מלחינים מנגינות. בקיצור הייתה לי חווית תפסון מגניבה ומקווה שיהיו עוד מפגשים בעתיד הקרוב.

הטיול לתערוכה

מריה שוקלין

חברה מאד טובה שלי הלכה לתערוכה של סיגלית לנדאו לרגל השקה של ספר ואמרה לי שהיה לה מאד מעניין וכיף, אז גם אני הייתי מעוניינת לבוא לראות אותה ובנוסף לכך תמיד אהבתי אמנות אז מאוד רציתי לבוא. חברתי ואני קבענו ללכת לשם ביום ראשון אבל לצערי הרב באותו היום היה גשם מאד חזק לכן ביטלנו והעברנו את זה ליום אחר. למזלי ביום ראשון שלאחריו לא היה גשם. החלטנו קודם כל ללכת לקניון ומשם עלינו על אוטובוס ונסענו לראות את התערוכה אבל בטעות עלינו על האוטובוס הלא נכון ונסענו בדרך ההפוכה בגלל החוש כיוון הגרוע של החברה שלי שחשבה שאנחנו הולכות בדרך הנכונה אפילו שהיא כבר הלכה לשם כבר פעם אחת. ירדנו מהאוטובוס ועלינו על אוטובוס אחר ומישהו מפחיד נכנס לאוטובוס אז נבהלתי כי חשבתי שהוא היה שיכור אך אחרי כמה תחנות הוא ירד. חשבתי שהכול בסדר ושום דבר אחר לא ישתבש אבל באותו היום משום מה סגרו חלק מהכביש כי משהו נשבר. ירדנו ממנו והלכנו בערך 20 דקות כדי להגיע לתחנה אחרת וסוף סוף להגיע לתערוכה. אני כמעט התייאשתי מרוב כל הבעיות שקרו ביום הזה אבל מאד רציתי לראות את התערוכה לכן החלטנו להמשיך. עכשיו כשאני חושבת על זה, זה נשמע כאילו עברנו מסע שלם כדי להגיע לתערוכה אבל זה היה די מצחיק שכל כך הרבה דברים הלכו לא כמו שרצינו בהתחלה, זה כאילו הגורל לא רצה שנבוא לתערוכה. למזלי אחרי כל הבעיות שעברנו הגענו לתערוכה. בתערוכה אהבתי את הפסלים ואת הציורים בגלל שהציורים מאוד צבעוניים ויפים. היו פסלים שהיו בצורות בני אדם ושחלק מהם נראו יותר כמו בני אדם מאשר הפסלים האחרים. למשל היו פסלים שהגוף שלהם לא נראה כמו של אנשים רגילים אבל באותו זמן זה כן היה דומה, אני לא יודעת איך בדיוק להסביר את זה או שזאת רק אני שחשבה ככה אבל באיזושהי צורה זה הראה יותר את הרגשות והחיים האמיתיים שלנו מאשר מראה של פסלים רגילים ומאד יפים. אני אוהבת אמנות אבל אני לא כל כך טובה בלהבין אותה או להסביר כמו שצריך, אבל בכל אופן התערוכה

הייתה מאד יפה ומעניינת ואני אשמח לראות עוד עבודות שלה ושל עוד אומנים בעתיד. כשיצאנו מהתערוכה החלטנו ללכת לטייל בתל אביב ובחנויות כי למה לא? אבל לא שמנו לב שאיחרנו לחוג תיאטרון שאנחנו הולכות אליו ולצערי פספסנו אותו מכל העיכובים שהיו לנו כשרצינו להגיע לתערוכה אז ניסינו למצוא תירוץ של למה אנחנו לא הגענו אבל בסוף היום היה לי מאד כיף לצאת לטייל ולראות את התערוכה.

"אלו שני הפסלים שמאוד אהבתי"

מתוך התערוכה של סיגלית לנדאו, הראשון נראה כמו בן אדם שעומד על העולם ושולט בו אבל גם רוצה למות אז הוא עומד על הקצה כדי ליפול והשני נראה בדיכאון ומבולבל."

יצור משונה האדם, יצור נפלא האדם.

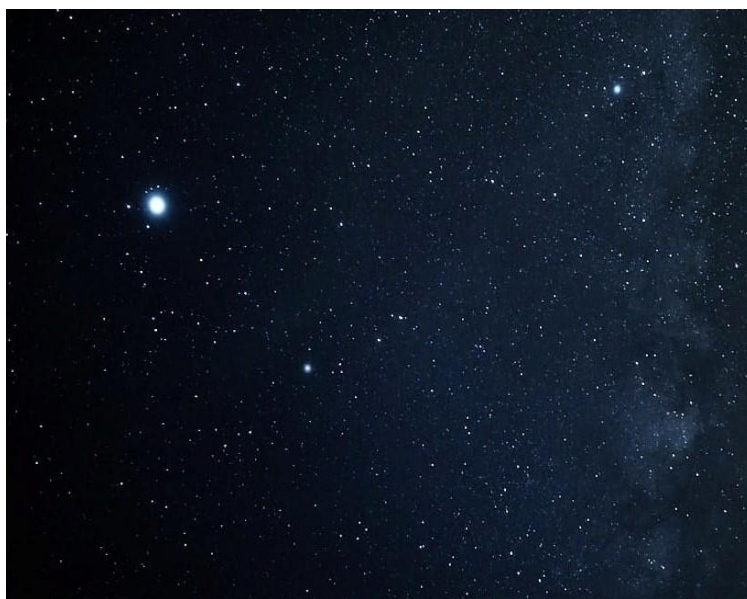
אליס צרב

בקיץ הזה, אני ומשפחתי נסענו למצפה רמון לצפות במטר המטאורים. באמצע המדבר, בלי שום אור שיפריע לנו, שכבנו על הקרקע כדי שיהיה יותר נוח לבהות בשמיים מלאים באלפי נקודות בהירות, בוהקות, היוצרות עם עצמן, ממש בטעות וגם במקרה, צורות שאנשים ראו, ונתנו להן שמות, ורשמו בספרים, וקראו בשמן מזלות, כאילו שהמיקום של הכוכבים היה מתוכנן מלכתחילה על ידי מישהו או משהו, ושזה בדיוק המסר שהוא רצה להעביר.

יצור משונה האדם.

המטר כבר התחיל. התחיל כבר מזמן, אבל התחזק לקראת ההגעה שלנו. זה היה משהו קסום... "כוכבים" אחדים, מדי פעם פתאום הופיעו במקומות שונים בשמיים, כך שהיית צריך תמיד להיות מוכן לסובב את הראש לכיוון שאתה עוד לא יודע. "הכוכב" התרוצץ על השמיים, השאיר אחריו זנב, שמאוד הלהיב את כולם, ובתוך שנייה נעלם.

כול האנשים נדלקו, ספרו את הכוכבים שהם ראו, הביעו משאלות.

אני חשבתני על התמונה הזאת. חשבתני, למה אנחנו מתלהבים? לנקודות בשמיים כי זה נראה לנו יפה. מה זה יפה? ולמה הנקודות שבשמיים הם יפים? למה אנחנו מבזבזים כסף על נסיעות, עוזבים בתים נוחים, נוסעים רחוק לאיזשהו יער, כדי לאכול שם ארוחת צהריים שקוראים לה פיק ניק, ולחזור אחרי זה עוד פעם הביתה?

האדם קיבל ראייה, כדי לראות את הטרף שהוא צד. האדם התחיל לצייר איתה, ולהסתכל על ציורים של אחרים, כדי לשמח את הנפש. לאדם שמיעה, כדי לשמוע טורפים וסכנות. האדם המציא כלי נגינה ומוזיקה, וקיבל מזה תענוג. האנשים התחילו לבשל כי זה טעים, ולייצר בשמים כי הריח הוא נעים. להכין כריות כי זה נוח.

יצור נפלא האדם.

אף אחד לא שם את הכוכבים בחלל בשבילנו, שום דבר לא חיכה לנו ולא השאיר לנו סימנים כנראה, ואפילו השמש לא מסתובבת סביבנו. אנחנו לא משהו חשוב ביקום. אנחנו פחות מנקודה אחת בשמיים. אבל אולי אנחנו היחידים שיכולים לאהוב את היקום. היחידים שיכולים לשמוח פשוט מלראות כוכבים, יכולים לחייך, ויכולים לדמיין, שיש משהו נפלא, שם, רחוק בחלל.

דברים מפי גבריאל דהאן לרגל פתיחת התערוכה של האמנית סיגלית לנדאו וההוצאה לאור של מחברת 02 # בהוצאת מחברות תפס"ן

מה שמחזיק את ההבדל שבין הזהה לבין האחר, אינו אלא שהזהה הינו הזהה מבחינה חומרית. רעיון החומר הינו יסודי בכך שהוא מייסד את הזהה. מה שלא נוסד על גבי החומר הינו בבחינת רמאות, נוכלות מצד החומריות. נוכל לומר שהחומרי מופיע בפנינו על משקל הקונסיסטנטיות כ- גוף-סיסטנטיות (corps-sistance), כלומר תחת קיימותו של הגוף, קרי של מה שהינו קונסיסטנטי, דהיינו, מה שמחזיק יחדיו את חלקיו, מעניק להם את האחדות.

אנו עשויים להניח שהאדם חושב, כמובן שאין זה אומר שהוא בנוי לזה, אך אפשר וזהו הדבר היחיד שהינו בעל ערך שהאדם עושה. באמרנו "בעל ערך" עלינו לכוון לכך שהוא גורר ומכפיף את "ערך השימוש" של הדברים אל "ערך החליפין" שלהם. זה מה שמחוללת מחשבתו כשהיא מחשבה, זה מה שמייצר ידע שהממשות שלו, החומריות שמתחתיו, אינה דבר אחר מאשר מה שאנו מכנים המסמן ככזה שיש לו אפקטים של מובן.

הרי לכם, בכך אנו מגיעים אל הכפילות הזו של הגוף והמסמן, הגוף והשפה. אלו שני זרים זה לזה, שהינם יסודות החומריות עליה נשענת ההבחנה בין הזהה לבין האחר, שני זרים אשר בהיתקלם זה בזה מחוללים את מה שמוכר לנו כאותו יחס הקרוי בפנינו "נפשי".

על כן אנו היום עם בחברתה של סיבה לשמחה כפולה, שמחה כפולה שהיא אחת: החומריות של הגוף והחומריות של המסמן. הפסלים של האמנית סיגלית לנדאו אשר דבר חומריותם החמורה החותרת בנחישותה אל חומריותו של הגוף-סיסטנטי אינה מוטלת בספק, הווה אומר לא יכולה ולו לרגע להיות חשודה ברמייה. עמם גם המסמנים, המילים הכתובות במחברת מספר 2 של הוצאת מחברות תפס"ן, מילותיהם של חברי וידידי תפס"ן הצעירים והצעירים פחות.

ערכם של אלה כמו גם אלה, ללא כל צל של ספק, חורג ממה שהינו ערך השימוש. בעת הזאת בתולדות חברת האדם הדבר בולט במיוחד על רקע ההשתלטות הגוברת והולכת של מה שהינו "ערך השימוש", קרי, של הערך שנעדר מחשבה, זה אשר מפריש תרתי משמע את ההווה הזו הקרויה הווה מדברת יותר ויותר מיצירתו של מובן כלשהו, כפי שזה למשל בפורנוגרפיה.

על כן אומר שערכם של פסלי הגוף ופסלי המסמן שלפנינו, אשר הינם בה בעת גם מסמני הגוף ופסלי המסמן, ערכם בהיותם מושכים אל עבר הווה נכחדת הקרויה "האדם החושב", זה אשר ממיר, או לכל הפחות נחוש להכפיף את ערך השימוש אל ערך החליפין.

זוהי המחשבה אותה אנו זוכים לחגוג בבוקרו של יום שישי זה כראוי לצינום של ששת ימי המעשה, ששת ימי מעשה תחת ששת ימי שימוש. ימי מעשה אשר הינם ימי מעשה חושב. והלוא זו הייתה פעולתו של האמן הראשון במקרא העברי, המוכר בשמו בצלאל אשר ידע כבר אז בימים קדומים לעשות עם האות. כבר אז ידע המקרא העברי את מה שהנחתי בפניכם היום על גבי מה שהייתה הוראתו של לאקאן העברי.

ואין הפסלים ואין האותיות הכתובות שבמחברת אלא התולדה של מעשה חושב, אלה גם אלה אינם אלא מה שהותיר אחריו המעשה של חקירת היתקלותם זה בזו של הגוף והשפה, החומר שבגוף וזה

שבאות, מעשה ההתקרבות אל רגע היתקלותם המיתולוגית לראשונה זה בזה, אל רגע כינונו של היחס ביניהם, זה הקרוי הנפשי, יחס שאינו אלא אותו הסכם שנחרט ונכרת ביניהם כהסכם של הסכמה יחד עם הפרתה, רגע שאותו כשלעצמו לא נוכל לדעת לעולם, אף שסביבו מתרחש ורוחש המעשה חושב מאז ומתמיד.

ימי ששת אפשר והם גם ימים רבים, כימים הרבים של המעשה חושב של האמנית סיגלית לנדאו ושותפה למעשה זה יותם פרום, כימים הרבים של הכותבים הדס סבירסקי, מוניב סבית, רות בנג'ו, יצחק בנימיני, חובב רשלבך, סיגלית לנדאו, יהונתן דהן, רויטל יצחקי, תום מרגלית ורה אלעד, וכימים הרבים של שלושה עשר כותבים צעירים יותר, שאת דבריו של אחד מהם נשמע היום, אותם צעירים אשר חורטים במילותיהם את מה שיעלה בגורלו של עתידם, בהכרעה שבין השימוש לבין החליפין, ואולי גם של גורל העולם ששרוי במה שמכונה המשבר האקולוגי, שאינו אלא תוצר של יחס לקוי בין השימוש לבין החליפין. על כל אלה הימים הרבים מתווספים גם ימי המעשה של חברי מערכת מחברות תפס"ן ושל העורכת הראשית אפרת קפלן, עם חלי גווילי, רות בנג'ו, יהונתן דהן, ליטל וסרמן תום מרגלית ומוניב סבית.

לא ייפקדו במניין הימים גם הללו של נדב שלו אשר עמל על מעשה החושב של העיצוב והצבתן של המילים במקומן.

ברכותיי לכל אותם שעשו במלאכת הצבת הדברים במקומם, אליהם הצטרף גם חברנו בתפס"ן דני כפרי, שהרי, כידוע לכם, מלאכת ההצבה אינה אלא בסופו של דבר גם תמצית מלאכתו של הפסיכואנליטיקאי, להניח ולהציב דברים במקומם, בהנחה שישנו מקום, אלא שיודעים אנו שהמקום כמו גם מקום שנקרא גלריה, אינו אלא אף הוא דווקא התוצר של הנחת הדברים במקומם ולא מה שקודם להם, הצבתם היא שמכוננת את המקום, ויכול אני להעיד שעל פי מה שרואות עיני

אין ספק שאנחנו היום בתוך מקום, ואף שם יש לו, גלריה חזי כהן. ברכות ותודה על שמחת האמת שהדברים הללו כולם מביאים לליבי.

גבריאל דהאן, אוקטובר 2021

מתוך פתיחת התערוכה הלב והמעייין של סיגלית לנדאו

קנאתה של אחות, סיפור בהמשכים , פרק רביעי

ניקול לימאנס

אחרי חמש שנים ועשרה חודשים

נואל בשנים אלו שעברו הכירה בחור חדש, היא לא אהבה אותו כמו שאהבה את אלכס אבל הרגשות כלפיו היו התחלה של משהו, של תקווה...

לבחור הזה קראו קיילוב, קיילוב היה מאוהב בנואל עד מעל הראש, הוא אפילו הציע לה נישואין פעמיים. בפעם הראשונה היא דחתה אותו אבל בפעם השנייה חשבה שהיא צריכה לפחות לנסות ולכן אמרה כן.

נואל ידעה שככל שאלכס חי החיים שלה תמיד יהיו אומללים ומלאי כאב לכן היא החליטה לשים לכאב זה קץ ולהרוג את אלכס שהיה עדיין בתרדמת, הוא היה יפה כל כך נראה כמו מלאך שישן. נואל הרגישה שהיא אדם אנוכי בגלל הרצון שלה לשים לייסורים סוף בכך שתהרוג את אהבת חייה, אבל היא הרגישה שהייתה חייבת, שהיא לא תוכל לעמוד בזה עוד והיא גם ידעה שזה מה שאלכס היה רוצה.

היא הייתה מעל המיטה שהוא היה מונח בה, היא הייתה ממש מעליו כשסכין חדה כל כך מונפת באוויר, היא לקחה נשימה עמוקה ונעצה את הסכין בליבו במהירות, היא ראתה את הדם שיצא ממנו, ואת הצבע בגופו שלאט לאט נעלם, היא שמעה איך הנשימות מפסיקות, איך הדופק נעצר, היא חנקה יבבה והתיישרה על הרצפה בזמן שהיא בוכה את הנשמה.

יום למחרת היא לקחה את הגופה שלו כמה שיותר קרוב לממלכה שנאסר עליה להיכנס אליה. והיא נעמדה מול הגבול של הממלכה והתחילה לחפור באדמה. אחרי כמה שעות של חפירה היא קברה את הגופה של אהובה בעיניים דומעות ובלב שבור, ואמרה בקול שקט מעל גופתו, "זה המקום הכי קרוב היכן שפגשתי בעינייך בפעם הראשונה, איפה שחייכנו זה לזה בלי סוף, הנשיקה הראשונה שלנו, הכול התחיל פה. אני מצטערת תסלח לי, אני מקווה שתנחם על משכבך בשלום אהובי, אני אוהבת אותך עד נשימתי האחרונה".

"איפה היית כל היום?" שאל קיילוב בסקרנות.

"היו לי כמה סידורים בעבודה" היא שיקרה בלי למצמץ.

"הכול בסדר? את נראית עייפה." הוא שאל בדאגה.

"אני בסדר גמור אל תדאג לי, העבודה היום הייתה מתישה זה הכול." היא חייכה חיוך נעים והתפללה שזה יראה משכנע מספיק כדי שיפסיק לשאול אותה שאלות.

"אז לכי לנוח אהובתי" הוא נתן לה נשיקה בלחי כיבה את האור ויצא מהחדר לסלון.

נואל כל הלילה התפתלה, היא התעוררה שלוש פעמים מאותו סיוט. היא ראתה את אלכס בלבוש לבן עם כתמי דם והצביע עליה באצבע מאשימה ואמר בקרירות: "את הרגת אותי! ויתרת עלי בשביל האושר הפרטי שלך, את יותר גרועה מאחותך, את אנוכית כל כך" נואל כל פעם צעקה בחלום שהיא לא התכוונה, שהיא הייתה צריכה להרגיש שוב פעם משהו חוץ מכאב ואחרי זה פשוט התעוררה בהתנשפויות כבדות.

"עוד חודשיים החתונה שלנו, שלי ושל קיילוב, אני חייבת להפסיק לחיות בעבר ולנסות קצת לחיות את ההווה והעתיד." נואל חשבה והכריחה את עצמה לחייך למרות שהרגישה נורא ואיום.

קיישוב עמד בדלת והסתכל עליה, נואל קלטה שחשבה בקול רם, וצחקה.
"אוי קיישוב מה אתה עושה?" היא אמרה והשפילה מבט לרצפה.
"את הדבר הכי מושלם שקרה לי, אני רוצה שתהיי מאושרת תמיד ואני אוהב אותך." הוא אמר
והלך לחבק אותה. נואל לא אמרה כלום, היא שתקה ונתנה לדמעות ששמרה עליהם בפנים כל כך
הרבה זמן לצאת.
והנה עברו להם חודשיים ויום החתונה שלהם הגיע, נואל בחרה ביום הזה כי זה גם היום שבו הכול
קרה לפני שש שנים, היא רצתה לעשות סגירת מעגל אחת ולתמיד. שניהם היו מתחת לחופה ונואל
לשם שינוי נראתה שמחה.
הם החליפו נדרים, נשבעו אמונים אחד לשני והתנשקו לאור הירח מחוץ לכנסייה.
נואל דאגה בכל ליבה שאחותה תופיע ותנסה לקלקל את היום הזה גם כמו שהיא עשתה פעם אבל
היא לא הופיעה, אולי זה באמת נגמר סוף סוף נואל חשבה עם עצמה.
אחרי ג'סיקה הופיעה אצלה בבית כמה ימים אחרי חתונתה של נואל ועזבה, נואל לא הבינה מה
אחותה רוצה, ולא יכלה להפסיק לחשוב על זה, "מה לעזאזל ג'סיקה רוצה?"
היא רוצה להרוג את בעלי גם הפעם, בטח היא ראתה שהתגברתי והיא באה להעביר אותי את הכול
מהתחלה! נואל חשבה.
אני חייבת לעשות משהו לעצור אותה.
קיישוב חזר מקניות לארוחת ערב, ונתן לנואל נשיקה.
"מה מתחשק לאשתי היפה לאכול היום?" הוא שאל עם חיוך מושלם, אבל בדיוק אז ראה את
הפנים החיוורות של נואל, היא נראתה כמו אחת שראתה רוח רפאים. טוב איך אפשר להאשים
אותה אחרי הפגישה עם אחותה.
"נואל! קרה משהו?"
"הא?" אמרה נואל כאילו רק עכשיו שמח לב שקיישוב בבית.
"שאלתי אם קרה משהו? את נראית חיוורת, כאילו ראית משהו שהפחיד אותך. מה קרה?"
"אממ כלום כלום אל תדאג, פשוט הייתי עמוק במחשבות של עצמי, ונראה לי שקיבלתי שפעת, אני
פשוט נכנסת לישון קצת."
"טוב", קיישוב נראה שלא השתכנע בכלל, "תקראי לי אם את צריכה משהו"
"טוב", היא ענתה לו בשקט.
ביום שאחריו נואל טיילה קצת בחוף הים, ושם ראתה את אחותה עומדת על שפת הים, נואל הלכה
לכיוונה.
ג'סיקה נעמדה מול נואל. "אז אחותי מה המצב עם הבחור החדש?"
"ג'סיקה בבקשה תפסיקי, אני ממשיכה הלאה בחיים שלי, תנסי את זה גם את לפעמים."
"חחח מצחיקה אחת, לא באתי להחזיר אותך לעבר, באתי להחזיר את העבר אלייך."
נואל שלא הבינה למה ג'סיקה התכוונה באה לשאול אותה אבל ג'סיקה כבר נעלמה.
כל הדרך הביתה קולה של ג'סיקה הדהד לנואל בראש, מה היא רצתה? למה היא התכוונה? להחזיר
את העבר אלייך... העבר שלי כולו מת, אבא שלי, אנשי הממלכה, אפילו בעלי לשעבר. הכול מת,
כולם.

אחרי שלושה ימים שנואל לא שמעה מג'סיקה ולא מצאה אותה בשום מקום נואל החליטה לרדת ממה שג'סיקה אמרה ולהמשיך בחיים כרגיל, ובדיוק אז היו דפיקות בדלת, נואל פתחה את הדלת והופתעה לראות את ג'סיקה עם ארון קבורה שהתעופף לצדה.

"ג'סי- ג'סיקה?"

"אוי אחותי, תפסיקי להיות מופתעת כל כך."

"של מי הארון קבורה הזה?" נואל שאלה מזועזעת ומפוחדת מהתשובה.

"ידעתי שיום אחד תישברי, ותהרגי אותו, כמובן שזה בעלך בתוך הארון. אה אוי או שלא"

ג'סיקה פתחה את הארון ובמקום אלכס היה שם נער צעיר כבן שש עשרה שוכב עם סכין בתוך חזהו זהה לסכין שהרגה אתה את אלכס.

נואל הסתכלה בחוסר אמון. "מי זה בדיוק?"

"זה מי שחשבת שהוא אלכס אבל הוא לא. את חכמה קטנה הרגת נער מהכביש בן שש עשרה שאף אחד לא יחפש, ולא את אהובך הרגת."

"איך זה יכול להיות הגיוני? הכאב הפסיק, הוא היה אלכס כשהרגתי אותו אני בטוחה בזה."

"זה היה כישוף מתוחכם. מה את אומרת? הכאב עצר כי אני ידעתי בדיוק מתי תהרגי את הילד, הילד נראה כמו אלכס בעזרת כישוף הדמיה."

"א-אלכס הו-הוא חי?!"

"כן אלכס שלך חי, אבל הוא עדיין עצור אצלי בצינוק, אה והוא גם, עדיין בתרדמת, אבל נואל מה את חושבת שהוא יגיד כשהוא יגלה שאת נשואה ושאת ניסית להרוג אותו כדי שתוכלי להרגיש טוב?"

"לאא, את לא תעזי!"

"חחח את טועה אני דווקא מאוד אעז. להתראות אחותי."

קולה השטני וצחוקה המחליא גרמו לנואל לרתוח!

אחותה לקחה ממנה יותר מידי, הכאיבה לה יותר מידי, הגיע הזמן להשיב מלחמה.

נואל החליטה ללכת לבקתה של הגורו (מכשף רב עוצמה שהוא בן אלמוות) שאביה לקח אותה אליו בילדותה כדי ללמד אותה לשלוט בכוחותיה, נואל הגיעה לבקתה ודפקה על הדלת, איש קירח בלי חולצה עם מכנס קצר יצא בפתח הדלת, גופו היה שרירי יחסית לאדם שחי על האדמה מיליוני שנים, הוא היה שחום עם שני קעקועים בידו וקעקוע בגבו.

"שלום אדוני."

"ערב טוב לך מה תרצי?"

"האמת שהגעתי בבקשה לעזרתך."

נואל סיפרה לו את הסיפור שלה וביקשה את כוחותיה בחזרה.

"מצטער לידתי אין לי איך להשיב לך את כוחותייך, הדרך היחידה להחזיר אותם היא להרוג את אחותך וכך תשאבי אותם בחזרה ממנה.

"הריגת אחותי?"

"כן."

"איך אני אגבר על מכשפה שיש בתוכה כוח של 500 מכשפות שמתו ומכשפה אחת שעדיין בחיים?" "את צריכה לדקור אותה בליבה עם סכין המכשפות", הוא אמר והושיט לידה סכין מוזהבת עם סימן גולגולת. "את צריכה לוודא שזה בליבה ולהוציא את הסכין רק אחרי שהיא מתה."

"תודה גורו. היה נהדר לראות אותך שוב אחרי שנים."

"שמחתי לעזור, ותמיד כיף לראות אותך המלכה נואל".
מזמן לא קראו לנואל המלכה וזה ריגש אותה והעציב אותה בו בזמן.

המשך בגיליון הבא.....

הציור צויר על ידי רומי אטיאס, על פי הזמנה לקריאה של הפרק הרביעי .